

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 27 ust. 2 zdanie 1 Konwencji Określającej Statut Szkół Europejskich z dnia 21 czerwca 1994 r., zwanej dalej „konwencją”⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, iż zatrudnieni przez Szkołę Europejską nauczyciele kontraktowi, którzy nie zostali oddelegowani przez państwa członkowskie, zaliczają się do osób wskazanych w tej konwencji i nie są wyłączeni — tak jak kadra administracyjna i personel pomocniczy szkoły — spod zakresu stosowania tego uregulowania?

2) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 27 ust. 2 zdanie 1 konwencji należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie to obejmuje również ocenę zgodności z prawem niekorzystnego aktu wydanego przez dyrektora szkoły względem nauczycieli kontraktowych w ramach wykonywania jego uprawnień wynikających z konwencji lub przepisów wydanych na jej podstawie?

3) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy art. 27 ust. 2 zdanie 1 konwencji należy interpretować w ten sposób, że również zawarcie umowy między dyrektorem Szkoły Europejskiej i nauczycielem kontraktowym dotyczącej stosunku pracy tego nauczyciela na czas określony, stanowi niekorzystny akt wydany przez dyrektora względem nauczyciela kontraktowego?

4) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie lub trzecie:

Czy art. 27 ust. 2 zdanie 1 konwencji należy interpretować w ten sposób, że określona w nim Izba Odwoławcza jest, po wyczerpaniu drogi administracyjnej, wyłącznie właściwa jako pierwsza i ostatnia instancja do rozstrzygania sporów dotyczących ograniczenia czasu trwania umowy o pracę zawartej przez dyrektora Szkoły z nauczycielem kontraktowym, jeżeli to porozumienie w znacznym stopniu oparte jest na wytycznej Zarządu Szkół zawartej w punkcie 1.3. statutu dla nauczycieli kontraktowych zatrudnionych po dniu 31 sierpnia 1994 r. (zwanego dalej „StaLES”), który przewiduje „roczne umowy o pracę”?

⁽¹⁾ Dz.U. 1994 L 212, s.3.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 18 czerwca 2013 r. w sprawie T-406/08 ICF przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 sierpnia 2013 r. przez Industries Chimiques du Fluor (ICF)

(Sprawa C-467/13 P)

(2013/C 336/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Industries Chimiques du Fluor (ICF) (przedstawiciele: P. Wytinck, D. Gillet, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 18 czerwca 2013 r. wydanego w sprawie T-406/08 Industries Chimiques du Fluor (ICF) przeciwko Komisji Europejskiej i, jeśli Trybunał uzna, że dysponuje wszystkimi koniecznymi elementami umożliwiającymi wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, uchylenie nałożonej na ICF w spornej decyzji grzywny w kwocie 1 700 000 EUR lub, co najmniej, zmniejszenie kwoty tej grzywny;

— tytułem żądania ewentualnego, uchylenie wyroku Sądu i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;

— obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnosząca je podnosi trzy argumenty.

W pierwszym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa lub też co najmniej nieprawidłowości w ustaleniach faktycznych, czy też przeinaczenia ich podczas oceny rozstrzygając, iż okoliczność, że Komisja oparła sporną decyzję na dokumentach, o których nie wspomniała w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, nie stanowi naruszenia prawa do obrony oraz art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾.

Wnosząca odwołanie stoi również na stanowisku, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa rozstrzygając, iż przyjęcie przez Komisję w spornej decyzji mniejszej liczby uczestników naruszenia niż ta przyjęta w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów nie zaszkodziło interesom strony skarżącej w pierwszej instancji ani nie stanowi naruszenia jej prawa do obrony, a to ze względu na to, że przed wydaniem decyzji skarżąca nie miała możliwości zajęcia stanowiska w kwestii tego zmniejszenia.

W drugim zarzucie wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003. Jej zdaniem Sąd dokonał błędnej wykładni pkt 18 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien interpretując wyrażenie „całkowita wartość sprzedaży dóbr (towarów) lub usług mających związek z naruszeniem” jako oznaczające całkowitą wartość sprzedaży dokonanej jedynie przez przedsiębiorstwa uczestniczące w naruszeniu, a nie — całkowitą wartość sprzedaży na tym rynku.

Wnosząca odwołanie zarzuca również Sądowi naruszenie spoczywającego na nim obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że nie ustosunkował się on w odpowiedni i dostateczny sposób na przedstawioną przez nią argumentację, zgodnie z którą Komisja odeszła od praktyki decyzyjnej w dziedzinie ustalania kwoty grzywny.

W ramach trzeciego zarzutu wnosząca odwołanie zajmuje stanowisko, że toczące się przed Sądem postępowanie trwało zbyt długo, efektem czego doszło do naruszenia art. 47 karty praw podstawowych, podczas gdy jej zdaniem chodzi tu o prostą sprawę opartą na niewielkiej dokumentacji. Wnosząca odwołanie żąda zatem, w zastosowaniu orzecznictwa Trybunału⁽²⁾, obniżenia kwoty nałożonej na nią grzywny.

Wnosząca odwołanie zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1/2003. Jej zdaniem Sąd nie wykonał prawidłowo przysługującego mu prawa do pełnego orzekania, nie dokonując samodzielnej oceny sytuacji i nie motywując tego, dlaczego uważa on nałożoną grzywnę za uzasadnioną. Wnosząca odwołanie stoi w tym względzie na stanowisku, że Sąd nie ustosunkował się wobec podniesionej przez nią w postępowaniu sądowym różnorodnej argumentacji.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

(²) Wyrok z dnia 17 grudnia 1998 r. w sprawie C-185/95 P Baustahlgewebe przeciwko Komisji, Rec. s. I-8417.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Verwaltungsgericht München (Niemcy) w dniu 2 września 2013 r. — Andre Lawrence Shepherd przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-472/13)

(2013/C 336/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerisches Verwaltungsgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Andre Lawrence Shepherd

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2004/83/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakresem ochrony są objęte tylko osoby, których konkretny zakres zadań wojskowych obejmuje bezpośredni udział w działaniach bojowych, a więc akcje z bronią, lub które mają prawo do wydawania rozkazów nakazujących takie akcje (alternatywa pierwsza), czy też również inni członkowie sił zbrojnych mogą

podlegać ochronie na mocy tego przepisu, jeśli zakres ich zadań wyczerpuje się w logistycznym, technicznym wsparciu oddziału poza właściwymi działaniami bojowymi i ma tylko pośredni wpływ na właściwy przebieg walk (alternatywa druga)?

2) W razie udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze stosownie do alternatywy drugiej:

Czy art. 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2004/83/WE należy interpretować w ten sposób, że odbywanie służby wojskowej w przypadku konfliktu (międzynarodowego lub krajowego) musi najczęściej lub systematycznie wzywać lub zobowiązywać do popełniania przestępstw lub aktów, o których mowa w art. 12 ust. 2 tej dyrektywy (alternatywa pierwsza), czy też wystarczy, jeśli ubiegający się o azyl wykaże, że siły zbrojne, których jest członkiem, popełniły na terenie, na którym zostały użyte, w konkretnych przypadkach przestępstwa, o których mowa w art. 12 ust. 2 wspomnianej dyrektywy, czy to z uwagi na to, że poszczególne rozkazy operacyjne okazały się mieć charakter przestępczy w rozumieniu tego przepisu, czy też z tego względu, że chodziło o ekscesy poszczególnych osób (alternatywa druga)?

3) W razie udzielenia odpowiedzi na pytanie drugie stosownie do alternatywy drugiej:

Czy ochrona uchodźców jest przyznawana tylko wtedy, gdy również na przyszłość z wysokim prawdopodobieństwem, ponad wszelkie racjonalne wątpliwości, należy liczyć się z tym, że dojdzie do naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego, czy też wystarczy, jeśli ubiegający się o azyl określi fakty, w świetle których w konkretnym konflikcie (bezwzględnie lub prawdopodobnie) dochodzi do takich przestępstw i w związku z tym nie można wykluczyć możliwości, że mógłby on zostać w nie uwikłany?

4) Czy nietolerowanie lub karanie naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego przez sądy wojskowe wyłącza ochronę uchodźców określoną w art. 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2004/83/WE, czy też fakt ten nie ma żadnego znaczenia?

Czy w ogóle musi dojść do ukarania przez Międzynarodowy Trybunał Karny?

5) Czy okoliczność, że użycie oddziałów lub statut okupacyjny jest sankcjonowane przez wspólnotę międzynarodową lub ma oparcie w mandacie Rady Bezpieczeństwa ONZ, wyłącza ochronę uchodźców?

6) Czy dla przyznania ochrony uchodźców na podstawie art. 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2004/83/WE konieczne jest, aby ubiegający się o azyl mógł zostać skazany w ramach wykonywania swoich obowiązków służbowych na podstawie statutów Międzynarodowego Trybunału Karnego (alternatywa pierwsza), czy też ochrona uchodźców jest przyznawana już wtedy, gdy próg ten nie jest osiągnięty, a więc